

Arrest

nr. 224 472 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 november 2015 om internationale bescherming. Op 22 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. H. (...), bent een Afghaanse burger van Pashtou origine behorend tot de Safi stam. U bent geboren in het dorp Bashad van het district Sarkano gelegen in de provincie Kunar. Uw familie verhuisde kort na uw geboorte naar het dorp Shega van het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar waar u tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent een soennitische moslim met als moedertaal Pashtou.

Uw vader werkt al meer dan twintig jaar in het medische team van het Afghaanse leger. Hij zou sinds 15 à 16 jaar in Gardez, Paktia gestationeerd zijn waar hij legerartsen helpt. Tijdens de ramadan van 2015 werd een dreigbrief van de taliban gedropt aan uw deur (komt overeen met 17 juni 2015-16 juli 2015). U las dit en kwam zo te weten dat deze bedoeld was voor uw vader. De taliban vroegen hem in deze brief om te stoppen met zijn job. U informeerde uw vader via telefonisch. Hij kwam na 10 à 12 dagen naar huis en stelde jullie gerust waarna hij terug naar zijn werk vertrok. 20 à 30 dagen na het Suikerfeest kwam echter een tweede dreigbrief die eveneens gedropt werd aan uw deur. Het was deze keer niet enkel een bedreiging gericht aan vader maar ook aan heel de familie. U informeerde uw vader en hij kwam dezelfde nacht nog naar huis. Hij regelde de smokkelaar en u verliet dezelfde nacht (rond 10 september 2015) meteen het land. Uw vader is teruggekeerd naar zijn werk en de rest van het gezin is in het dorp blijven wonen. De taliban zijn u na uw vertrek wel nog komen zoeken. Uw broer I. (...) werd door uw vader ook naar het buitenland gestuurd maar u weet niet waar hij verblijft.

Na een reis van ongeveer twee maand via onder meer Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije en Duitsland kwam u op 4 november 2015 in België aan waar u op 17 november 2015 asiel aanvroeg. U wilt niet terugkeren naar Afghanistan omdat u bedreigd wordt door de taliban omwille van de job van uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, de taskara van uw vader, de foto van de Kabul Bankkaart van uw vader, een kopie van de badge van uw vader uit de periode 2009-2012 en uit de periode 2014-2017, verschillende certificaten van opleidingen die uw vader gevolgd heeft in het leger, uw schooldocumenten, 28 foto's waarop volgens uw verklaringen u, uw broer en uw vader afgebeeld staan en twee enveloppes waarin deze documenten opgestuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden ingegaan op uw verklaringen betreffende uw leeftijd. U verklaarde bij uw aankomst in België dat u 17 jaar oud was. Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd werd een leeftijdsonderzoek verricht waarbij beslist werd dat u op die datum meerderjarig was. Uw echte leeftijd zou 22.75 jaar zijn met een standaarddeviatie van 1.90 jaar (zie administratief dossier). U geconfronteerd met de resultaten ging u er niet mee akkoord en bleef u volhouden dat uw verklaarde leeftijd de waarheid is. De resultaten van het onderzoek spreken echter voor zich. Het lijkt er dan ook op dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties en dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u en uw familie kregen van de taliban omwille van uw vaders job.

Uw vader werkt al heel lang in het Afghaanse leger. Hij zou aan de militaire academie in Kabul gestudeerd hebben. Hij zou de legerartsen helpen als een soort assistent-dokter. Hij zou enkele cursussen gevolgd hebben in het leger om deze taak te mogen uitoefenen. Hij zou dus geen geneeskunde gestudeerd hebben. Hij werkt de laatste 15 à 16 jaar al in Gardez in de provincie Paktia. Hij zou ongeveer een keer per maand naar huis komen. Sinds de bedreigingen zou hij ook regelmatig naar huis komen, echter zou hij daar dan niet lang blijven (CGVS gehoorverslag p. 5). Uw familie zou zijn beroep geheim hebben gehouden voor de anderen in het dorp. Als mensen naar uw vader vroegen, zou u gezegd hebben dat uw vader in een apotheek werkte in de stad of iets gelijkaardigs. Ondanks het feit dat uw vader al meer dan twintig jaar deze job doet, kwamen de taliban dit pas recent te weten. Ze zouden dan twee dreigbrieven gestuurd hebben, één als waarschuwing zodat uw vader zijn job

opzegde, en de andere om hem en heel uw familie te bedreigen. Na het ontvangen van de tweede dreigbrief zou u meteen vertrokken zijn.

Het CGVS merkt op dat de geloofwaardigheid van de bovenstaande verklaringen ondermijnd wordt door een aantal vaststellingen. Zo verklaarde u dat uw vader, nadat u hem telefonisch op de hoogte had gebracht van het ontvangen van de eerste dreigbrief, u geruststelde. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook dat jullie deze brief niet serieus namen, hetgeen op zich al zeer opmerkelijk is (Vragenlijst, vraag 5). Uw vader kwam pas na tien à twaalf dagen naar huis en vertelde u dat het niet belangrijk was. Hij gaf jullie moed zodat jullie niet bang werden. Ook na het ontvangen van de tweede dreigbrief waarop duidelijk stond dat de taliban hem en volgens uw verklaringen de rest van het gezin met de dood bedreigden, kwam hij dezelfde nacht zelfs terug naar huis (CGVS p. 12-13). Dergelijk gedrag komt helemaal niet overeen met het gedrag van iemand die werkelijk bedreigd wordt door de taliban. Gezien de context in Afghanistan waar mensen die linken (zouden) hebben met de overheid gevisieerd kunnen worden door de taliban, is het weinig aannemelijk dat uw vader eerst en vooral de eerste dreigbrief minimaliseerde en na de tweede brief toch nog naar huis durfde komen, in een regio met sterke talibanaanwezigheid. Indien uw vader uw familie wilde beschermen, zou hij hiervoor ook beroep kunnen doen op uw ooms langs moeders zijde, die in het huis net naast het uwe wonen. Zijn aanwezigheid thuis was dus niet verplicht, ook niet om u naar het buitenland te sturen. Hiervoor specifiek had hij immers ook beroep gedaan op uw oom langs moeders zijde die mensen uit het smokkelaarsnetwerk kende (CGVS p. 13). Uw vader zou ook na deze problemen regelmatig nog naar huis komen, ongeveer een keer per maand. Dat hij ondanks het risico dat ondertussen gekend is nog steeds blijft verder werken in het leger en zelfs regelmatig naar huis komt, relativeert de geloofwaardigheid van deze bedreigingen door de taliban in ernstige mate.

Verder werd ook opgemerkt dat deze dreigbrieven die de taliban aan uw deur dropten en waardoor u op de vlucht sloeg uw verklaringen niet volledig ondersteunen (zie documenten). U vertelde dat u twee dreigbrieven kreeg van de taliban. De eerste zou een uitnodiging zijn voor uw vader om zijn job op te zeggen. De andere zou een bedreiging zijn van de taliban jegens heel uw familie, waarna uw vader besloot dat u moest vluchten (CGVS p. 12). De vertaling van de tweede brief laat echter zien dat deze brief in tegenstelling tot uw bewering enkel op uw vader betrekking heeft, net als de eerste dreigbrief. Er is geen enkele verwijzing te lezen naar andere familieleden. Tevens staat in diezelfde brief dat uw vader zijn huisadres en zijn telefoonnummer veranderd zou hebben. Dit is opmerkelijk gezien u geen melding maakte van een dergelijke verandering. Volgens uw verklaringen werkt uw vader de laatste 15 à 16 jaar al in Paktia. Uw familie zou ook niet verhuisd zijn. Jullie wonen al sinds uw eerste levensjaren in hetzelfde huis naast uw ooms langs moeders zijde. Ook na uw vertrek naar België woont uw familie nog steeds in hetzelfde huis. Deze gegevens komen dus niet overeen met uw verklaringen en zetten daarmee de geloofwaardigheid van deze bedreigingen op de helling. Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen neer met betrekking tot de periode wanneer u deze dreigbrieven ontving. Initieel verklaarde u op de DVZ dat u de eerste dreigbrief op de derde dag van het Suikerfeest kreeg (wat overeenkomt met 20 juli 2015) (Verklaring DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u deze brief tijdens de maand ramadan kreeg. U kon niet verder specificeren wanneer precies in die maand. Verder verklaarde u op de DVZ dat u twintig dagen na de ontvangst van de tweede dreigbrief het land verliet terwijl u op het CGVS verklaarde dat u dezelfde nacht na ontvangst van de tweede brief al vertrok. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat dit een fout van de tolk moest zijn (CGVS p. 14-15). Uw uitleg is niet aanvaardbaar. Uw verklaring gedaan op DVZ werd u immers voorgelezen ter goedkeuring en u hebt dit voor akkoord ondertekend. Aan uw bewering dat u ondanks uw vraag ernaar toch geen kopie kreeg van uw verklaring voor DVZ kan geen geloof worden gehecht. In uw dossier werd immers geen aanvraag aangetroffen om een kopie te krijgen van deze verklaring. Hoe dan ook is het gegeven dat uw familie op hetzelfde adres is blijven wonen na deze bedreigingen terwijl u het land verliet merkwaardig, en zet dit de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban op de helling.

Voorts beweerde u dat de taliban ook na uw vertrek uit uw land naar uw huis gekomen zijn om naar u te vragen. Uw vader zou u gezegd hebben dat de taliban kwamen en naar u vroegen. U slaagde er echter niet in om deze feiten te concretiseren. Zo kon u niet aangeven hoeveel keer, hoe vaak of wie van de taliban bij u thuis zouden zijn gekomen na uw vertrek (CGVS p. 7-9). Gevraagd wie thuis was tijdens deze bezoeken, bleef u algemeen: wanneer iemand aanklopt, zou uw moeder de deur openen. Gevraagd wat de taliban bij u thuis precies vroegen of zeiden, antwoordde u dat ze vroegen: "waar is R. (...), waar is zijn vader". Ze zouden niets anders gezegd hebben (CGVS p. 14). Met dergelijke summiere verklaringen kan u het CGVS niet overtuigen van het bestaan van deze bezoeken door de taliban. Daarenboven zou iemand in uw geval die de mogelijkheid heeft om informatie te bekomen over

wie hem en wanneer bedreigd heeft na zijn vertrek, ook wel interesse tonen en deze informatie vragen. U bent immers regelmatig in contact met uw ouders. Dat u dit niet deed ondanks uw mogelijkheden relativeert uw verklaarde vrees. Overigens is dit hoe dan ook niet geloofwaardig gezien u een openbaar Facebookprofiel heeft waarop duidelijk te zien is dat u in het buitenland bent (landeninformatie nr. 1). De taliban, die tegenwoordig zeer actief zijn op de sociale media om zich bekend te maken, om strijders te rekruteren of anderen te viseren, kunnen dus ook al gemerkt hebben in de twee jaar tijd die ondertussen zijn verstreken dat u niet meer thuis woont. Dat ze in plaats hiervan toch nog vaak bij u thuis komen om naar u te vragen in plaats van even op Facebook uw naam op te zoeken is verre van realistisch (landeninformatie nr. 8). Geconfronteerd hiermee gaf u toe dat ze misschien denken dat u in het buitenland bent, hetgeen dan ook in tegenstrijd is met uw verklaring dat ze u nog steeds actief zoeken.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS evenmin geloof hecht aan de bedreigingen die uw broer I. (...) zou hebben ontvangen waardoor hij ook door uw vader het land werd uitgestuurd. Gevraagd hoe uw broer bedreigd werd kon u hiervan geen concreet beeld schetsen. U bleef in een algemeen discours hangen. Meermaals legde u op verschillende manieren dezelfde vage verklaring af: dat hij hetzelfde probleem had als u, dat hij dezelfde meegemaakt heeft als u, dat uw relaas een voorbeeld is van waarom hij moest vluchten. U weet evenmin wanneer hij Afghanistan verliet (CGVS p. 7-8). Ondanks uw regelmatig contact met uw ouders hebt u hier niet om gevraagd. Gezien de vaagheid van uw verklaringen is het dus niet geloofwaardig dat uw broer na uw vertrek nog bedreigd werd door de taliban. Het is evenmin duidelijk waar uw broer zich momenteel zou bevinden. Uw familie zou immers al enkele maanden geen nieuws meer hebben van hem nadat hij Turkije heeft bereikt. Aangezien het niet geloofwaardig is dat u noch uw broer bedreigd werden, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring niet te weten waar hij is, hetgeen ook aantoont dat u geen volledig zicht wilde bieden op uw familieleden en hun verblijfplaatsen. Geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen geloof hecht aan deze feiten en dat u zicht moet bieden op uw familieleden en hun situatie, bleef u enkel herhalen dat u niet wist waar uw broer zich bevindt (CGVS p. 8). Het louter herhalen van een ongeloofwaardige verklaring is evenwel niet verhelderend.

Aldus kan worden geconcludeerd dat de bedreigingen door de taliban jegens u en uw familie niet als geloofwaardig kunnen bevonden worden. Wat uw vaders job voor het leger als assistent-dokter betreft dient te worden opgemerkt dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U dient immers als familielid van iemand die zou samenwerken met de Afghaanse militaire autoriteiten uw persoonlijke vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, waarin u niet bent geslaagd. Bovendien is het opvallend dat uw vader die wel in dienst zou zijn bij het Afghaanse leger nog steeds in Afghanistan zou verblijven en zelfs af en toe naar uw regio van herkomst, die onveilig is wegens talibanaanwezigheid, zou terugkeren terwijl u, die geen dergelijk profiel bezit wel het land ontvluchtte.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal

gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U spreekt de lingua franca van de stad, namelijk uw moedertaal Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari en in mindere mate Engels en Frans. U bent geletterd en opgeleid. U hebt immers elf jaar gestudeerd. U komt uit een familie die voldoende financiële capaciteiten heeft. Uw vader is volgens uw verklaringen immers een (assistent) dokter in het Afghaanse leger met de rang van majoor. U beweerde ook dat u een comfortabel leven had in Afghanistan en dat jullie geen arme mensen waren. Het loon van uw vader was voldoende om heel uw familie te onderhouden (CGVS p. 13). Jullie hadden een huis en verschillende velden als eigendom.

Verder ging u een keer met uw moeder naar Jalalabad dat op 45 à 50 minuten afstand van uw woonplaats ligt. Een van uw ooms werkt als chauffeur en rijdt tussen uw regio en Jalalabad. Hij stuurde u uw documenten ook vanuit Jalalabad. Er kan dus vermoed worden dat u hetzij via uw oom die elke dag in Jalalabad is omwille van zijn werk, hetzij via uw vader die toch een redelijke status en netwerk heeft daar voldoende arbeidskansen kan krijgen. Bovendien hebt u in België ook werkervaring opgedaan door in een restaurant te werken als ober, hetgeen u eventueel kan helpen om in de hoofdstad van uw provincie werk te vinden.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban overal zijn. Gevraagd of er nog andere redenen waren naast de taliban-aanwezigheid, antwoordde u negatief (CGVS p. 15-16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Afghaanse documenten beschikken hoe dan ook over weinig bewijskracht omdat ze zowel binnen als buiten Afghanistan zeer gemakkelijk te vervalsen zijn of gemakkelijk te verkrijgen zijn op corrupte wijze (landeninformatie nr. 2). De opleidingscertificaten van uw vader lieten bovendien twijfel ontstaan omtrent zijn job. U beweerde initieel dat hij een legerarts was (Vragenlijst vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat hij niet echt een dokter was, hij studeerde immers niet even lang als een dokter. Hij zou een assistent-dokter zijn die de "echte" dokters helpt (CGVS p. 5). Op de documenten die u neerlegde met betrekking tot zijn functie wordt hij echter telkens anders aangesproken. Een document uit het jaar 1363 (omgezet naar de westerse kalender: 1984-1985) liet zien dat hij een fysiotherapeut is (zie documenten nr. 8). In een ander opleidingsattest wordt hij genoemd als dokter (zie documenten nr. 11) en dit terwijl hij volgens uw recentste verklaring geen dokter zou zijn. In een nog ander document uit sawr 1393 (april 2014) wordt hij genoemd als assistent-dokter (zie documenten nr. 14). Dergelijke tegenstrijdige gegevens samen met uw wisselende verklaringen doen twijfel ontstaan over het beroep van uw vader. Bovendien kunnen deze documenten hoe dan ook niet beschouwd worden als bewijs van de door u aangehaalde bedreigingen. U legde ook de taskara van uw vader neer. Zijn taskara heeft louter betrekking op zijn identiteit. De Kabul bankkaart van uw vader is eveneens geen bewijs voor de aangehaalde bedreigingen. Het toont louter aan dat hij een bankrekening heeft in deze bank. De badges van uw vader uit het leger betreffen kopieën waaraan weinig bewijswaarde toegekend kan worden. Daarnaast hebt u twee schooldocumenten neergelegd. Een daarvan is een document dat uw naam, de naam van uw vader, het beroep van uw vader, uw moedertaal en dergelijke gegevens bevat met daarnaast ook uw resultaten van het jaar 1384 tot en met 1390. Dit document draagt een stempel van 1382. Daarin wordt uw juiste taskara nummer ook geschreven als 14921774. Uw taskara is echter pas op 6.7.1392 (omgezet naar de westerse kalender: 28.9.2013) afgegeven. Dat een ouder document met een stempel uit 1382 verwijst naar uw taskara die pas in 1392 afgegeven doet vermoeden dat dit document gemanipuleerd is. Het tweede schooldocument dat u heeft neergelegd werd afgegeven op 17.6.1395 (7.9.2016), dus na uw aankomst. Het betreft een met de hand geschreven document dat na uw aankomst in België op uw verzoek werd opgesteld, waaraan bijgevolg weinig bewijswaarde toegekend kan worden gezien zijn gesolliciteerd karakter. U legde ook 28 foto's neer onder andere van uzelf, broer en vader. Aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Het is op basis van deze foto's onmogelijk om te concluderen dat de persoon op de foto uw vader zou zijn, evenmin kunnen deze foto's volstaan om de bedreigingen van de taliban te bewijzen. De twee enveloppes die u neerlegde voegen verder ook niets toe aan uw relaas. Ze tonen hoogstens dat u documenten heeft ontvangen van Jalalabad (landeninformatie 3). De twee dreigbrieven die u neergelegde werden in het bovenstaande reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 22 januari 2018 zegt:

"(...)"

Terwijl overeenkomstig artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

"(...)"

Dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag hoegenaamd niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en dat zowel punt b) als punt c) van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, door de bestreden beslissing geschonden worden.

Dat punt b) van bovengenoemd K.B. bepaalt dat er met de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten rekening dient gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft. Verzoeker kon volgende documenten voorleggen:

- originele taskara van zichzelf en van zijn vader*
- twee originele dreigbrieven van de taliban*
- kopieën van de badge van zijn vader uit de periodes 2009-2012 en 2014-2017*
- certificaten van opleiding van zijn vader*
- eigen schooldocumenten*
- 28 foto's met afbeeldingen van zijn broer en zijn vader*

Dat de combinatie van al deze documenten toch minstens een indicatie is dat verzoeker de waarheid sprak betreffende zijn eigen leven in de provincie Nangarhar en betreffende de professionele activiteiten van zijn vader als assistent-legerarts in de provincie Paktia.

Dat de verwerende partij beweert dat verzoeker niet de waarheid sprak omdat zij het ongeloofwaardig vindt dat verzoekers vader nog terugkeerde naar huis terwijl hij gezocht werd door de taliban. Hierbij gaat het CGVS volledig voorbij aan verzoekers verklaringen die een heldere uitleg verschaffen betreffende zijn vaders reactie op de talibandreiging. Hieronder een fragment uit het gehoorverslag van 9/11/17 (stuk 2 in bijlage):

Gehoorverslag blz 14/16:

"(...)"

Dat verzoekers vader dus bescherming kreeg van zijn werkgever de overheid, in tegenstelling tot verzoeker zelf, en dat het daarom verzoeker zelf was die het land moest verlaten en niet zijn vader. Bovendien woonde verzoekers vader het grootste deel van de tijd in de provincie Paktia, waar hij als gewapend lid van het Afghaanse leger niets te vrezen had van de taliban. De dreiging ging uit van de taliban in de provincie Nangarhar, district Kuz Kunar, en aangezien verzoeker het oudste aanwezige mannelijke familielid was werd hij geviseerd en niet zijn vader.

Dat de bestreden beslissing het bovendien vreemd vond dat een vader die op het punt stond zijn zoon naar de andere kant van de wereld te sturen nog even terugkeerde naar huis om de smokkelaar te spreken en om zijn eigen zoon nog even te zien, slaat werkelijk alles. Geen enkele toegewijde vader zou het over zijn hart kunnen krijgen om vanop afstand zijn kind uit het land te laten smokkelen zonder afscheid te nemen en zonder hem nog enkele laatste bemoedigende woorden toe te spreken. Verzoekers vader was een gewapende militair die bescherming kreeg van de overheid, en een dergelijk profiel laat zich niet zo gemakkelijk intimideren door een sterke talibanaanwezigheid, zeker niet als het gaat om de toekomst van zijn eigen zoon.

Dat verzoeker verschillende originele stukken van zijn vaders werk kon neerleggen en dat er uit zijn verklaringen in het gehoorverslag duidelijk valt af te leiden dat hij de waarheid sprak omtrent de professionele activiteiten van zijn vader. Zo kon hij probleemloos zijn vaders rang bij het Afghaanse leger opnoemen en had hij ook weet van een collega en van een overste. Verder gaf hij een bijzonder logische verklaring voor de zeer tijdelijke terugkeer van zijn vader naar Kuz Kunar.

Dat aangezien er geen rekening werd gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken en verklaringen, punt b) van artikel 27 van bovengenoemd K.B. geschonden werd.

Dat punt c) van artikel 27 van het K.B. bepaalt dat er met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker dient rekening gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft.

Dat de verwerende partij geenszins betwist dat verzoekers vader werkzaam was in een andere provincie en dus zo goed als nooit thuis in Kuz Kunar verbleef. Dit zijn persoonlijke omstandigheden, niet in twijfel getrokken door de bestreden beslissing, die opnieuw zijn asielrelaas bevestigen en tevens verklaren waarom in de tweede dreigbrief van de taliban werd verwezen naar een nieuw adres en een nieuw telefoonnummer. De in Kuz Kunar aanwezige talibanleden hadden ontdekt dat verzoekers vader omwille van zijn professionele activiteiten niet meer op hetzelfde adres woonde als zijn familie, en vermeldde dit gegeven dan ook logischerwijze in de dreigbrief.

Dat de minieme verschillen tussen verzoekers verklaringen voor de DVZ en deze voor het CGVS op eenvoudige wijze te nuanceren zijn door het grote tijdsverschil tussen beide gehoren. Ook dit is een persoonlijke omstandigheid waar de verwerende partij weigert rekening mee te houden. Het korte gehoor op de DVZ vond plaats op 26 april 2016 (stuk 3 in bijlage), terwijl het gehoor op het CGVS maar liefst anderhalf jaar later plaatsvond, op 9 november 2017. Dat er hierdoor minieme verschillen in de tijdlijn opduiken is haast onvermijdelijk. Het is dan ook te begrijpen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ een veel specifiekere datum kon geven in verband met de eerste dreigbrief (de derde dag van het Suikerfeest), terwijl hij op het CGVS sprak over een eerste dreigbrief tijdens de maand ramadan. Gezien het Suikerfeest traditioneel aan het einde van de ramadan valt, is er slechts sprake van een zeer kleine discrepantie, begrijpelijk des te meer omdat verzoeker meer dan anderhalf jaar op zijn gehoor heeft moeten wachten en de tijdlijn in zijn hoofd hierdoor een stuk vager werd dan tijdens het gehoor op de DVZ. Ook wat betreft de datum van verzoekers vertrek uit Afghanistan is de discrepantie tussen het gehoor op de DVZ en dat op het CGVS perfect verklaarbaar: de tweede dreigbrief kwam twintig dagen na de eerste dreigbrief en na de tweede dreigbrief besloot verzoeker onmiddellijk dat hij het land moest verlaten. Vandaar dat er in de vragenlijst van de DVZ foutief gesteld werd dat verzoeker niet twintig dagen na de eerste, maar twintig dagen na de tweede dreigbrief besloot om zijn land te verlaten. Het gaat hier om een eenvoudige vergissing in hoofde van verzoeker, die de eerste en de tweede dreigbrief met elkaar verwarde.

Dat aangezien er geen rekening werd gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, punt c) van artikel 27 van bovengenoemd K.B. geschonden werd.

*Dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:
"(...)"*

Dat verzoeker wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven. Hij kon meerdere originele stukken en kopieën neerleggen en kon het CGVS probleemloos overtuigen dat zijn vader werkzaam was als assistent-arts voor het Afghaanse leger.

Dat verzoeker eveneens alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Wat kon hij nog meer voorleggen dan de dreigbrieven van de taliban en de

verschillende officiële documenten die zowel zijn eigen identiteit als die van zijn vader bewijzen (taskara, badges, legeropleidingen en schooldocumenten)?

Dat verzoekers verklaringen samenhangend zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. In grote lijnen klopt het verhaal als een bus: hij is de oudste zoon van een door de taliban geviseerde militair die in afwezigheid van zijn vader gezien wordt als man van het huis. Hij is het geliefde slachtoffer van de plaatselijke taliban: zijn vader is het hele jaar weg van huis en wordt bovendien bewapend en beschermd door de overheid. Het is dus voor de taliban veel eenvoudiger en doeltreffender om zich tegen verzoeker te richten. De minieme discrepanties tussen het gehoor op de DVZ en dat op het CGVS zijn perfect verklaarbaar en te wijten aan verzoekers persoonlijke omstandigheden, alwaar het CGVS in gebreke blijft om met deze omstandigheden rekening te houden.

Dat verzoeker zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, zoals zichtbaar op zijn bijlage 26 (stuk 4 in bijlage). Hij kwam België binnen op 4 november 2015 en werd reeds op 17 november 2017 geregistreerd door de DVZ.

Dat verzoekers aanvraag in grote lijnen geloofwaardig is en dat de kleine discrepanties waarop hij wordt afgerekend disproportioneel worden uitvergroot om toch tot een negatieve beslissing te komen. Verzoeker zou volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet altijd het voordeel van de twijfel moeten krijgen en in casu is dit niet gebeurd.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"(...)"

Dat de verwerende partij haar beslissing weliswaar motiveert, maar dat deze motivatie absoluut niet afdoende is om tot de conclusie te komen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo wordt op geen enkel moment getwijfeld aan verzoekers afkomst uit het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar en aan de professionele activiteiten van verzoekers vader als assistent-legerarts, toch twee elementen die essentieel zijn aan het asielrelaas. Enkele vage opmerkingen over verzoekers vader die alleen zijn zoons het land uitstuurt maar zelf in Afghanistan blijft wonen zijn niet afdoende om het hele relaas te niet te doen. Verzoeker heeft zelf een perfect logische verklaring hiervoor gegeven, een verklaring die overigens door de verwerende partij compleet genegeerd werd. Verder komt de verwerende partij niet verder dan het uitvergroten van enkele kleine discrepanties tussen het gehoor op de DVZ en dat op het CGVS (met tussen beide gehoren een tijdsspanne van maar liefst anderhalf jaar) en de opmerking dat verzoeker niet weet waar zijn broer momenteel verblijft. Aangezien verzoekers broer in volle migratiecrisis zijn land verlaten heeft, en dus met een stroom van duizenden vluchtelingen ergens in Turkije is beland, is deze onwetendheid in hoofde van verzoeker zeker niet afdoende om heel het asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Dat aangezien de opgelegde motivering niet afdoende is, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat de bestreden beslissing artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoeker op eenvoudige wijze naar Jalalabad kan verhuizen, en daar op een veilige manier een nieuw leven kan opbouwen;

Terwijl artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"(...)"

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat verzoekers afkomst uit het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar aanleiding kan geven tot de subsidiaire beschermingsstatus:

"Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat."

Dat verzoeker wel degelijk zijn herkomst uit deze gevaarlijke regio heeft bewezen en dat de subsidiaire bescherming dus enkel en alleen niet aan hem kan worden toegekend wanneer er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is. In casu beweert de verwerende partij dat de stad Jalalabad voor verzoeker een dergelijk vestigingsalternatief kan zijn.

Dat de stad Jalalabad, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, eveneens onveilig is omwille van willekeurig geweld in een binnenlands gewapend conflict. Zo schetst de Noorse organisatie Landinfo, die zich bezighoudt met het verstrekken van informatie betreffende de herkomstlanden van migranten, het volgende beeld van de stad Jalalabad in een rapport van 16 oktober 2016 (Landinfo Nangarhar Province blz 10-11, stuk 5 in bijlage):

"At the same time civilian lives are being lost, primarily as random victims because they were simply at the wrong place at the wrong time. Civilians with close relations to vulnerable persons - family members, co-workers or similar - can be particularly vulnerable in this case, because they are often in close proximity to those who are attacked."

"An international source expressed uncertainty about whether Daesh was present in Jalalabad city or not. Rumours indicated that they did have a presence, and that they had also claimed responsibility for some attacks. The source nevertheless assessed that they had little capacity to carry out attacks. At the same time the source believed that the population had become more uneasy because of the continuing security incidents in the provinces in general. A local journalist claimed that the security situation during the spring months had become worse in Jalalabad city, and also in the neighbouring districts of Behsud and Surkhrod."

Dat er in de stad Jalalabad dus wel degelijk sprake is van een oorlogssituatie, waarbij burgers het slachtoffer kunnen worden van willekeurig geweld, gewoon omdat ze op de verkeerde plaats op het verkeerde tijdstip aanwezig zijn. Een stad waar dergelijke incidenten plaatsvinden kan toch onmogelijk als een veilig vestigingsalternatief beschouwd worden voor verzoeker? Bovendien behoort verzoeker tot een sociale groep die extra kwetsbaar is bij aanvallen van de taliban en/of IS, omdat hij de zoon is van een overheidsmedewerker. Hij behoort dus tot de categorie van "Civilians with close relations to vulnerable persons", die in het rapport van Landinfo apart vermeld wordt als risicogroep.

Dat terreurgroep IS wel degelijk poot aan de grond heeft in Jalalabad en dat dit zeer recentelijk (24 januari 2018) nog werd geïllustreerd met een dodelijke aanval op hulporganisatie 'Save the Children' (stuk 6 in bijlage).

Dat zelfs indien Jalalabad als veilig kan beschouwd worden, quod non, verzoeker geen enkele band heeft met deze stad en op geen enkele vorm van hulp zou kunnen rekenen indien hij ervoor zou kiezen om daar te gaan wonen. In het gehoorverslag zegt hij hierover het volgende (blz 15-16):

"(...)"

Dat artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet hierover het volgende zegt:

"(...)"

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoekers persoonlijke omstandigheden wanneer er gesteld wordt dat hij zich probleemloos in Jalalabad kan vestigen.

Dat het CGVS er hier vanuit gaat dat verzoeker, die nooit buiten zijn eigen district kwam en het platteland gewoon is, zomaar kan verhuizen naar een zeer grote stad waar hij niemand kent die dan ook nog eens verschillende terreurgroepen huisvest die de familie van overheidspersoneel viseren. Er wordt hier op geen enkele manier rekening gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden bij een eventuele verhuis naar Jalalabad. Verzoekers oom was inderdaad chauffeur tussen Jalalabad en Khewa, maar nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een onderzoek heeft

gevoerd naar de werkelijke woonplaats van deze oom of naar verzoekers band met hem. Het is namelijk niet omdat verzoekers oom ooit als chauffeur naar Jalalabad reed, dat deze daarom ook in die stad woont en aan verzoeker een vestigingsalternatief kan bieden.

Dat de bestreden beslissing om bovenstaande redenen de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”* van LandInfo van 13 oktober 2016 (stuk 5);
- het persbericht *“Save the Children attack: 4 killed as ISIS targets charity in Afghanistan”* van CNN van 24 januari 2018 (stuk 6).

2.2.2. Op 17 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 87 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloed wordt doordat hij zich ten opzichte van de Belgische asielinstanties ten onrechte voorgedaan

heeft als minderjarige, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de bedreigingen die hij en zijn familie kregen van de taliban omwille van de job van zijn vader nu (i) het gedrag van zijn vader helemaal niet overeenkomt met het gedrag van iemand die werkelijk bedreigd wordt door de taliban, (ii) de door hem voorgelegde dreigbrieven van de taliban zijn verklaringen niet volledig ondersteunen, (iii) hij er niet in slaagt de vervolgingsfeiten die zich na zijn vertrek uit zijn land zouden hebben voorgedaan te concretiseren, en (iv) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die zijn broer I. zou hebben ontvangen en waardoor deze ook door zijn vader het land zou zijn uitgestuurd, omdat (C) de job van zijn vader voor het leger als assistent-dokter op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, omdat (D) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, en omdat (E) de door hem neergelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Segha, gelegen in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar, waar hij sinds kort na zijn geboorte tot aan zijn komst naar België in 2015 zou hebben gewoond. Verzoeker verklaart dat hij in zijn land van herkomst werd bedreigd door de taliban omwille van de professionele activiteiten van zijn vader, die als medisch assistent in het Afghaanse leger werkt. In die functie zou verzoekers vader reeds lange tijd in Gardez, in de provincie Paktia, gestationeerd zijn. Verzoeker verklaart dat in de ramadan van 2015 bij hem thuis een dreigbrief van de taliban werd bezorgd waarin zijn vader werd opgeroepen zijn job op te geven. Nadat verzoeker zijn vader hiervan telefonisch op de hoogte had gebracht, zou die tien à twaalf dagen later naar huis zijn gekomen en zijn gezin hebben gerustgesteld. Zo'n twintig à dertig dagen na het Suikerfeest zou er een tweede dreigbrief gedropt zijn aan verzoekers deur, waarin niet alleen verzoekers vader maar de hele familie zou zijn bedreigd. Hiervan door verzoeker op de hoogte gebracht, zou verzoekers vader 's nachts naar huis zijn gekomen en meteen het nodige hebben gedaan om verzoeker in veiligheid te brengen. Diezelfde nacht nog is verzoeker toevertrouwd aan een smokkelaar, met wie hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Ter staving van zijn vluchtrelaas legt verzoeker volgende documenten neer: zijn *taskara*, twee dreigbrieven van de taliban, de *taskara* van zijn vader, een fotokopie van een bankkaart op naam van zijn vader, fotokopieën van twee badges op naam van zijn vader, verschillende certificaten van opleidingen die zijn vader heeft gevolgd in het leger, schooldocumenten van zichzelf, verschillende foto's waarop hij, zijn broer en zijn vader te zien zouden zijn, en twee enveloppes waarin deze documenten opgestuurd werden.

Met betrekking tot het geheel van deze documenten merkt de Raad voorafgaandelijk op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (update)). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke

documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te hechten aan de daarin vermelde gegevens.

Wat betreft verzoekers *taskara*, dient bovendien te worden opgemerkt dat de daarop vermelde leeftijd niet overeenstemt met het resultaat van het leeftijdsonderzoek dat in hoofde van verzoeker werd gevoerd. Waar zijn *taskara* vermeldt dat hij vijftien jaar oud was in 2013 en dus geboren werd in 1998 (adm. doss., stuk 12, map met 'Documenten', nr. 16), zoals hij ook verklaarde tijdens zijn gehoren, werd na een medisch onderzoek uitgevoerd op 17 maart 2016 besloten dat verzoeker een leeftijd had van 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,90 jaar (adm. doss., stuk 15, beslissing Dienst Voogdij van 6 april 2016). Verzoeker kan dus niet geboren zijn in 1998. De vaststelling dat de leeftijd vermeld op verzoekers *taskara* niet strookt met de leeftijd die is gebleken uit een objectief onderzoek, waarvan het resultaat blijkens de stukken in het dossier niet werd aangevochten, bevestigt dat aan dit stuk geen absolute bewijswaarde kan worden verleend in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

De *taskara*, opleidingscertificaten, badges en bankkaart van verzoekers vader kunnen een licht werpen op de identiteit en professionele achtergrond van verzoekers vader, doch hieruit blijkt niets omtrent de bedreigingen die volgens verzoeker door de taliban zijn geuit omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger (adm. doss., stuk 12, map met 'Documenten', nrs. 4-15). Verzoekers schooldocumenten hebben geen betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas en zijn derhalve niet dienstig (*ibid.*, nrs. 17 en 18). Bovendien blijkt uit de vertaling van het tweede schooldocument dat dit werd afgegeven op 7 september 2016 en dat het dus werd opgesteld na verzoekers aankomst in België. Gelet op het gesolliciteerd karakter ervan ontbeert dit document hoe dan ook objectieve bewijswaarde. Nog daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde foto's geen enkele garantie inhouden wat betreft de beweerdte identiteit van de daarop afgebeelde personen, blijkt hieruit evenmin dat verzoeker en zijn vader door de taliban worden bedreigd (*ibid.*, nr. 1). De enveloppes kunnen aantonen dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, doch houden geen verband met de feiten op grond waarvan hij bescherming vraagt (*ibid.*, nr. 19).

De dreigbrieven van de taliban (adm. doss., stuk 12, map met 'Documenten', nrs. 2 en 3) kunnen niet volstaan als bewijs van de aangevoerde vervolgingsfeiten, nu de inhoud ervan niet geheel overeenstemt met de verklaringen die verzoeker desbetreffend heeft afgelegd en verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij deze dreigbrieven zou hebben ontvangen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteengezet:

"U vertelde dat u twee dreigbrieven kreeg van de taliban. De eerste zou een uitnodiging zijn voor uw vader om zijn job op te zeggen. De andere zou een bedreiging zijn van de taliban jegens heel uw familie, waarna uw vader besloot dat u moest vluchten (CGVS p. 12). De vertaling van de tweede brief laat echter zien dat deze brief in tegenstelling tot uw bewering enkel op uw vader betrekking heeft, net als de eerste dreigbrief. Er is geen enkele verwijzing te lezen naar andere familieleden. Tevens staat in diezelfde brief dat uw vader zijn huisadres en zijn telefoonnummer veranderd zou hebben. Dit is opmerkelijk gezien u geen melding maakte van een dergelijke verandering. Volgens uw verklaringen werkt uw vader de laatste 15 à 16 jaar al in Paktia. Uw familie zou ook niet verhuisd zijn. Jullie wonen al sinds uw eerste levensjaren in hetzelfde huis naast uw ooms langs moeders zijde. Ook na uw vertrek naar België woont uw familie nog steeds in hetzelfde huis. Deze gegevens komen dus niet overeen met uw verklaringen en zetten daarmee de geloofwaardigheid van deze bedreigingen op de helling. Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen neer met betrekking tot de periode wanneer u deze dreigbrieven ontving. Initieel verklaarde u op de DVZ dat u de eerste dreigbrief op de derde dag van het Suikerfeest kreeg (wat overeenkomt met 20 juli 2015) (Verklaring DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u deze brief tijdens de maand ramadan kreeg. U kon niet verder specificeren wanneer precies in die maand. Verder verklaarde u op de DVZ dat u twintig dagen na de ontvangst van de tweede dreigbrief het land verliet terwijl u op het CGVS verklaarde dat u dezelfde nacht na ontvangst van de tweede brief al vertrok. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat dit een fout van de tolk moest zijn (CGVS p. 14-15). Uw uitleg is niet aanvaardbaar. Uw verklaring gedaan op DVZ werd u immers voorgelezen ter goedkeuring en u hebt dit voor akkoord ondertekend. Aan uw bewering dat u ondanks uw vraag ernaar toch geen kopie kreeg van uw verklaring voor DVZ kan geen geloof worden gehecht. In uw dossier werd immers geen aanvraag aangetroffen om een kopie te krijgen van deze verklaring."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de pertinente vaststelling dat de tweede dreigbrief net zoals de eerste enkel betrekking heeft op zijn vader en geen verwijzing naar andere

familieleden bevat volledig ongemoeid laat. Het betreft hier nochtans een kernelement van verzoekers relaas, nu hij voorhoudt dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten omwille van het feit dat niet alleen zijn vader maar de hele familie door de taliban werd bedreigd.

Waar verzoeker in het eerste middel argumenteert dat de taliban in Kuz Kunar hadden ontdekt dat zijn vader omwille van zijn professionele activiteiten niet meer op hetzelfde adres woonde als zijn familie en daarom in de tweede dreigbrief verwezen wordt naar een nieuw adres en telefoonnummer, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader al lang voordat hij door de taliban werd bedreigd in Gardez gestationeerd was en er feitelijk verbleef, aangezien hij maar eens in de maand naar huis kwam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Uit de formulering in de dreigbrief blijkt duidelijk dat verzoekers vader verweten wordt zijn adres en telefoonnummer te hebben veranderd bij wijze van veiligheidsmaatregel en dus in reactie op de eerste dreigbrief te hebben gehandeld (adm. doss., stuk 12, map met 'Documenten', nr. 3).

Zo verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) slechts minieme verschillen betreffen die verklaard kunnen worden door het grote tijdsverloop tussen beide gehoren, kan hij evenmin worden gevolgd. Het loutere gegeven dat herinneringen na enige tijd vervagen kan immers niet verklaren of verschonen dat verzoeker een dermate ingrijpende gebeurtenis als het ontvangen van een dreigbrief van de taliban nu eens drie dagen na het Suikerfeest en dus na afloop van de ramadan situeert en dan weer tijdens deze vastenmaand. Gelet op het belang van de ramadan in de islam en de impact die het vasten heeft op het dagdagelijkse leven van moslims, mag toch worden aangenomen dat het verzoeker ook jaren na datum nog goed voor de geest staat dat hij een dreigbrief van de taliban aantrof op het moment dat deze periode al achter de rug was. Waar verzoeker verder betoogt dat hij de eerste en de tweede dreigbrief tijdens zijn gehoor bij de DVZ met elkaar verward heeft, kan hij niet overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat de ontvangst van de tweede dreigbrief de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde immers over de tweede dreigbrief dat daarin niet enkel zijn vader werd bedreigd maar het hele gezin en dat hij daarom besloten heeft om te vertrekken (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het houdt in die context geen steek dat verzoeker zijn vertrek twintig dagen na ontvangst van de eerste dreigbrief zou hebben gesitueerd, indien hij onmiddellijk na ontvangst van de tweede dreigbrief is vertrokken.

Gelet op voorgaande concrete en pertinente vaststellingen kunnen de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven zijn verklaringen desbetreffend niet op afdoende wijze ondersteunen en komt verzoekers geloofwaardigheid wat betreft deze bedreigingen op de helling te staan.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij over de beweerde komst van de taliban na zijn vertrek naar zijn huis om hem te zoeken slechts uiterst vage en summiere verklaringen aflegt. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"Zo kon u niet aangeven hoeveel keer, hoe vaak of wie van de taliban bij u thuis zouden zijn gekomen na uw vertrek (CGVS p. 7-9). Gevraagd wie thuis was tijdens deze bezoeken, bleef u algemeen: wanneer iemand aanklopt, zou uw moeder de deur openen. Gevraagd wat de taliban bij u thuis precies vroegen of zeiden, antwoordde u dat ze vroegen: "waar is R. (...), waar is zijn vader". Ze zouden niets anders gezegd hebben (CGVS p. 14). Met dergelijke summiere verklaringen kan u het CGVS niet overtuigen van het bestaan van deze bezoeken door de taliban. Daarenboven zou iemand in uw geval die de mogelijkheid heeft om informatie te bekomen over wie hem en wanneer bedreigd heeft na zijn vertrek, ook wel interesse tonen en deze informatie vragen. U bent immers regelmatig in contact met uw ouders. Dat u dit niet deed ondanks uw mogelijkheden relativeert uw verklaarde vrees. Overigens is dit hoe dan ook niet geloofwaardig gezien u een openbaar Facebookprofiel heeft waarop duidelijk te zien is dat u in het buitenland bent (landeninformatie nr. 1). De taliban, die tegenwoordig zeer actief zijn op de sociale media om zich bekend te maken, om strijders te rekruteren of anderen te viseren, kunnen dus ook al gemerkt hebben in de twee jaar tijd die ondertussen zijn verstreken dat u niet meer thuis woont. Dat ze in plaats hiervan toch nog vaak bij u thuis komen om naar u te vragen in plaats van even op Facebook uw naam op te zoeken is verre van realistisch (landeninformatie nr. 8). Geconfronteerd hiermee gaf u toe dat ze misschien denken dat u in het buitenland bent, hetgeen dan ook in tegenstrijd is met uw verklaring dat ze u nog steeds actief zoeken."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder is de Raad van oordeel dat het gedrag van verzoekers vader in reactie op de dreigbrieven weinig coherentie vertoont en bovendien niet overeenkomt met het gedrag dat mag worden verwacht van iemand die daadwerkelijk bedreigd wordt door de taliban. Zo verklaarde verzoeker dat hij en zijn vader de eerste dreigbrief niet serieus namen (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, vraag 3.5). Verzoeker zou zijn vader via de telefoon op de hoogte hebben gebracht van deze brief, maar zijn vader zou pas tien à twaalf dagen later naar huis zijn gekomen en verzoeker hebben verteld dat het niet belangrijk was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Nadat verzoekers vader vervolgens op de hoogte werd gebracht van een dreigbrief waarin hij met de dood wordt bedreigd – zoals hoger vastgesteld worden in deze tweede dreigbrief geen bedreigingen geuit ten aanzien van de familie – zou hij evenwel dezelfde nacht nog naar huis zijn gekomen om zijn familie te beschermen. Het komt de Raad niet aannemelijk voor dat verzoekers vader een dreiging van de taliban in eerste instantie minimaliseert om nadien toch naar huis te komen en dit in een regio met sterke talibanaanwezigheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zijn vader, hoewel hij het primaire doelwit zou zijn van de taliban, verder blijft werken in het leger en zelfs op regelmatige basis naar huis blijft komen. De verklaring dat verzoekers vader kan rekenen op de bescherming van zijn werkgever, de Afghaanse overheid, en bovendien het grootste deel van de tijd in de provincie Paktia woont, waar hij als gewapend lid van het Afghaanse leger niets te vrezen heeft, is niet afdoend. Dat verzoekers vader zich veilig waant op zijn werkplek verklaart immers nog niet waarom hij het risico zou nemen om zich nog regelmatig te begeven naar een regio waar de taliban sterk staan en hij bovendien door hen zou worden gezocht. Verzoeker verklaart evenmin waarom zijn vader niet het nodige doet om de rest van zijn gezin in veiligheid te brengen. Hij betwist niet dat zijn familie op hetzelfde adres is blijven wonen na de bedreigingen. Dat enkel hij, als oudste aanwezige mannelijke familielid, zou worden gevisieerd, kan in het licht van zijn verklaring dat het hele gezin werd bedreigd allerminst overtuigen.

Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk dat ook zijn broer I. omwille van gelijkaardige bedreigingen door zijn vader het land zou zijn uitgestuurd, zoals genoegzaam blijkt uit de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Gevraagd hoe uw broer bedreigd werd kon u hiervan geen concreet beeld schetsen. U bleef in een algemeen discours hangen. Meermaals legde u op verschillende manieren dezelfde vage verklaring af: dat hij hetzelfde probleem had als u, dat hij dezelfde meegemaakt heeft als u, dat uw relaas een voorbeeld is van waarom hij moest vluchten. U weet evenmin wanneer hij Afghanistan verliet (CGVS p. 7-8). Ondanks uw regelmatig contact met uw ouders hebt u hier niet om gevraagd. Gezien de vaagheid van uw verklaringen is het dus niet geloofwaardig dat uw broer na uw vertrek nog bedreigd werd door de taliban. Het is evenmin duidelijk waar uw broer zich momenteel zou bevinden. Uw familie zou immers al enkele maanden geen nieuws meer hebben van hem nadat hij Turkije heeft bereikt. Aangezien het niet geloofwaardig is dat u noch uw broer bedreigd werden, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring niet te weten waar hij is, hetgeen ook aantoonde dat u geen volledig zicht wilde bieden op uw familieleden en hun verblijfplaatsen. Geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen geloof hecht aan deze feiten en dat u zicht moet bieden op uw familieleden en hun situatie, bleef u enkel herhalen dat u niet wist waar uw broer zich bevindt (CGVS p. 8). Het louter herhalen van een ongeloofwaardige verklaring is evenwel niet verhelderend.”

Waar verzoeker in het eerste middel wijst op de algemene omstandigheid dat zijn broer zijn land in volle migratiecrisis zou hebben verlaten en met een stroom van duizenden vluchtelingen in Turkije zou zijn beland, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat hij of zijn broer daadwerkelijk door de taliban werden bedreigd. Zijn onwetendheid omtrent het lot van zijn broer is slechts één element op basis waarvan de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De motivering dient als een geheel te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in het tweede middel nog laat gelden dat hij als zoon van een overheidsmedewerker tot een sociale groep behoort die extra kwetsbaar is bij aanvallen van de taliban en/of van Islamitische Staat (IS), dient te worden benadrukt dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst blijkt uit de actuele en objectieve informatie waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van verwerende partij van 17 mei 2019 dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden er door de autoriteiten gerichte veiligheidsoperaties uitgevoerd en is controle over de weg voor de autoriteiten van groot belang. Het gegeven dat onderweg veiligheidsoperaties plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Tevens blijkt uit voormelde informatie dat de verkeersveiligheid het grootste probleem is op de weg tussen Kaboel en Jalalabad en dat daarbij de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een

verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Vervolgens komt verwerende partij na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in voormelde aanvullende nota van 17 mei 2019 als volgt toegelicht:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 25 februari 2019; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapend militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats

te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

(...)

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie met betrekking tot de stad Jalalabad onjuist of achterhaald is en dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie vervat in het rapport van LandInfo van 16 oktober 2016 waarnaar verzoeker in het tweede middel verwijst is, gelet op de recente informatie bijgebracht door verwerende partij, niet actueel. Dat IS in Jalalabad reeds aanslagen heeft gepleegd waarbij voornamelijk burgerslachtoffers vielen, zoals de dodelijke aanval op de hulporganisatie Save the Children waarnaar verzoeker in het tweede middel verwijst, wordt in bovenstaande analyse mee in rekening genomen. Dergelijke aanslagen duiden er evenwel niet op dat IS de stad of delen daarvan onder controle heeft of probeert te krijgen, noch dat IS er verwickeld is in hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten met andere gewapende groepen of de Afghaanse overheid. Wat betreft het risico dat verzoeker als zoon van een overheidsmedewerker zou lopen om in Jalalabad door de taliban en/of IS te worden gevisieerd, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat desbetreffend is uiteengezet in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Het betreft hier immers geen willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft gewezen op het volgende:

"U spreekt de lingua franca van de stad, namelijk uw moedertaal Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari en in mindere mate Engels en Frans. U bent geletterd en opgeleid. U hebt immers elf jaar gestudeerd. U komt uit een familie die voldoende financiële capaciteiten heeft. Uw vader is volgens uw verklaringen immers een (assistent) dokter in het Afghaanse leger met de rang van majoor. U beweerde ook dat u een comfortabel leven had in Afghanistan en dat jullie geen arme mensen waren. Het loon van uw vader was voldoende om heel uw familie te onderhouden (CGVS p. 13). Jullie hadden een huis en verschillende velden als eigendom.

Verder ging u een keer met uw moeder naar Jalalabad dat op 45 à 50 minuten afstand van uw woonplaats ligt. Een van uw ooms werkt als chauffeur en rijdt tussen uw regio en Jalalabad. Hij stuurde u uw documenten ook vanuit Jalalabad. Er kan dus vermoed worden dat u hetzij via uw oom die elke dag in Jalalabad is omwille van zijn werk, hetzij via uw vader die toch een redelijke status en netwerk heeft daar voldoende arbeidskansen kan krijgen. Bovendien hebt u in België ook werkervaring opgedaan door in een restaurant te werken als ober, hetgeen u eventueel kan helpen om in de hoofdstad van uw provincie werk te vinden.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban overal zijn. Gevraagd of er nog andere redenen waren naast de taliban-aanwezigheid, antwoordde u negatief (CGVS p. 15-16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Gelet op voorgaande motivering, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Met het algemene betoog dat hij geen enkele band heeft met Jalalabad en er op geen enkele vorm van hulp zou kunnen rekenen gaat verzoeker voorbij aan de concrete elementen die in bovenstaande motivering worden aangehaald, met name zijn opleidingsniveau en de financiële situatie van zijn familie. Dat deze elementen hem kunnen helpen in zijn zoektocht naar deftige huisvesting en een goede job wordt door verzoeker niet betwist. In de bestreden beslissing wordt overigens niet gesuggereerd dat verzoeker in Jalalabad onderdak kan vinden bij zijn oom die als chauffeur werkt. Wel wordt er terecht van uitgegaan dat deze oom in Jalalabad mensen kent die hij desgevallend kan aanspreken. Tevens kan diens bereidheid om verzoeker te helpen blijken uit het feit dat hij verzoeker documenten heeft opgestuurd vanuit Jalalabad. Dit wordt door verzoeker evenmin weerlegd. Verzoeker wijst er voor het overige op dat in Jalalabad terreurgroepen aanwezig zijn die de families van overheidspersoneel viseren. Wat dit risico betreft, dient te worden herhaald dat de enkele omstandigheid dat verzoeker aan een risicoprofiel zou beantwoorden niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade. Dergelijke vrees of risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN